

PREMI DE POESIA LLUÍS DE MONTSIÀ

Jesús M. Tibau

LITERATURA DE PROP I TOT TERRENY

Eduardo Margareto

Nascut a Cornudella de Montsant el 1964, però tortosí i ebrenc per amor, Jesús M. Tibau és, des de fa anys, un dels principals activistes i dinamitzadors de la literatura i la cultura de les Terres de l'Ebre. Acaba de rebre el Premi de Poesia Lluís de Montsià atorgat per la Regidoria de Cultura de l'Ajuntament de Sant Carles de la Ràpita.

Eduardo Margareto: Durant la teva trajectòria professional has obtingut diversos premis i reconeixements, com ara el Mèrit de les Lletres ebrencques pel teu activisme cultural, el Premi de Narrativa Ribera d'Ebre de novel·la, el premi Marian Vayreda per un recull de contes, i el Premi de poesia Terra de fang. Però, què ha representat rebre el premi de poesia Lluís de Montsià?

Jesús M. Tibau: Rebo amb una immensa il·lusió cadascun dels premis, o cada comentari que et fa un lector de forma individual. Tant se val els anys que porti escrivint o els llibres publicats; els dubtes sobre la vàlua d'allò que escric hi són sempre. A més, els darrers mesos ha coincidit que he vingut a La Ràpita diverses vegades per a actes on es barrejava la poesia i l'emoció, i per això em feia molt de goig el simple fet de presentar-me al premi.

EM: Al meu entendre, els versos premiats reflecteixen un anhel de trobar un lloc on quedar-se, la casa, però al mateix temps tots els elements (la finestra, l'armari, el llit...) que conformen la llar transmeten desassossec. Com t'enfrontes al fet poètic?

JMT: Com a escriptor en general, m'agrada improvisar, deixar-me portar per les paraules com un joc, sense cap pretensió d'arribar enlloc. I encara més en el cas de la poesia, on l'emoció és l'element primordial per a mi. Normalment escric poesia estirant d'un fil que no passa pel cervell, sinó que surt directament dels sentits. En aquest cas, el fil, o l'excusa, han estat diversos elements d'una casa inconcreta i abstracta, per tal de donar certa homogeneïtat al recull, dins de la seva diversitat.

EM: Conec bé la teva capacitat per a crear aforismes subtils, però de profunda simbologia,

Foto: Eva Mascarell

El guanyador del premi de poesia Lluís de Montsià, Jesús Tibau, la regidora de cultura de l'Ajuntament de Sant Carles de la Ràpita, Èrika Ferrate, flanquejats per dos membres del jurat.

com La vida serà poesia o no serà, Si la vida et dona l'esquena, fes-li massatges o El món camina amb paus de plom. Però també has encunyat la paraula 'pobreta'... Tan malament està la poesia?

JMT: Ha, ha! La poesia sempre n'ha estat, de malament, i em temo que sempre ho estarà. Sempre són mals temps per a la poesia, però la qüestió és que la poesia sigui bona i imprescindible, per als mals temps, precisament.

EM: Deixant de banda la poesia, sorprèn la versatilitat amb la qual abordes la creació literària: novel·les, relats, articles de premsa o fins i tot la realització del guió i presentació literària de Tens un racó dalt del món, a una de les televisions locals, el Club de lectura de Tortosa, els diLLUMs d'arts al forn, entre altres activitats.

JMT: Crec que tot forma part d'un mateix conjunt, tot i que des de punts de vista diversos. A mi m'agrada jugar amb les paraules, que em facin emocio-

nar, però també divertir, i una manera de jugar és utilitzar-les de maneres diverses, tot i que sempre amb brevetat. Escriure, llegir, compartir, difondre... tot són accions del fet literari; unes en una intimitat necessària, i altres gaudint de posar-les en comú.

ME: Fins i tot has creat un nou gènere narratiu, el "nanoconte".

JMT: O a l'inrevés; ell m'ha creat a mi. Molt abans ja hi havia autors que escrivien contes híper breus, d'un parell de línies o menys, però amb el temps he comprès que és un espai on m'hi sento molt còmode, i que em permet jugar, experimentar, improvisar, i fer que el lector també s'impliqui especialment.

EM: Parles sovint del fet creatiu com d'un joc; és sempre plaent?

JMT: Normalment el tram final del procés creatiu és íntim i solitari, i no sempre fa baixada. T'acostumes a trobar-te amb obstacles, amb laberints on et fiques tu mateix i d'on no saps sortir. Massa sovint no t'agrada

allò que escrius, tens dubtes i indecisions que t'emportes quan baixes les escombraïres o quan camines a la vora del riu. Llavors, mentre t'estàs movent, veus el final que busques, o la paraula exacta que encaixa a la perfecció, i et sents molt feliç. Per això, que ningú pateixi per la meua salut mental si, de sobte, em veu somriure pel carrer mentre gravo unes paraules al mòbil.

EM: Sols implicar-te en nombrosos projectes vinculats a la literatura i la cultura, per exemple, Versos contra la violència. Per què et fiques en tants problemes?

JMT: Mira qui parla! Ha, ha. La veritat és que no sé per què, jo mateix m'ho pregunto sovint. Suposo que sento tanta passió pels llibres, tantes les emocions que m'han proporcionat, que tinc la necessitat de compartir-ho. Crec fermament que l'educació i la cultura han de crear persones més humanes i, de forma molt humil, intento fer la meua aportació. A més, partici-

par en projectes conjunts és un regal, sobretot si ho fas de forma presencial, perquè la creativitat es multiplica, i perquè vas creant una família literària amb qui, després de tant de temps, ja t'uneixen més lligams emocionals que culturals.

EM: Sens dubte, resulta difícil preveure quines seran les teves properes aventures, però segur que el teu cap ja remena nous projectes.

JMT: Sempre, és impossible parar! L'espectacle de la vida m'espera a cada cantonada. No sé ben bé per on em portarà la literatura, i ara mateix tinc inèdits diversos llibres on s'hi troben poemaris, reculls de contes per adults i infantils, una novel·la, dietaris i altres artefactes. Escric llibres a més velocitat que els publico, i sovint em proposen llamineres participacions que m'és difícil rebutjar. A més, tenim amics comuns, com ara Ricardo Gascon, a qui no se'ls acaben les idees. Sobretot, no deixar de jugar mai amb les paraules.